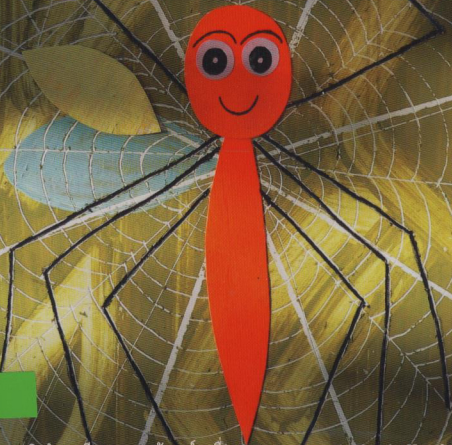

เจ้าเสียดแปดขา

ORANGE-8-LEGS

คุณหญิงจันทศรี หาญเจนลักษณ์ : เรื่อง Chamnongsri Rutnin Hanchanlash : Story
ลักษณ์ ไหมสาลี : ภาพ Luck Maisalee : Illustration

เจ้าเสดแปดขา

ORANGE-8-LEGS

รางวัลดีเด่น หนังสือสวยงามสำหรับเด็กเล็ก ๖-๑๑ ขวบ การประกวดหนังสือดีเด่น พ.ศ. ๒๕๔๓
คณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

รางวัลชมเชย ประเภทบันเทิงคดี สำหรับเด็กเล็ก ๖-๑๑ ขวบ การประกวดหนังสือดีเด่น พ.ศ. ๒๕๔๓
คณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

คุณหญิงจันทรี หาญเจนลักษณ์ : เรื่อง
Chamnongsri Rutnin Hanchanlash : Story

ลักษณ์ ไท่มสาลี : ภาพ
Luck Maisalee : Illustration

สนับสนุนการจัดพิมพ์
Supported by

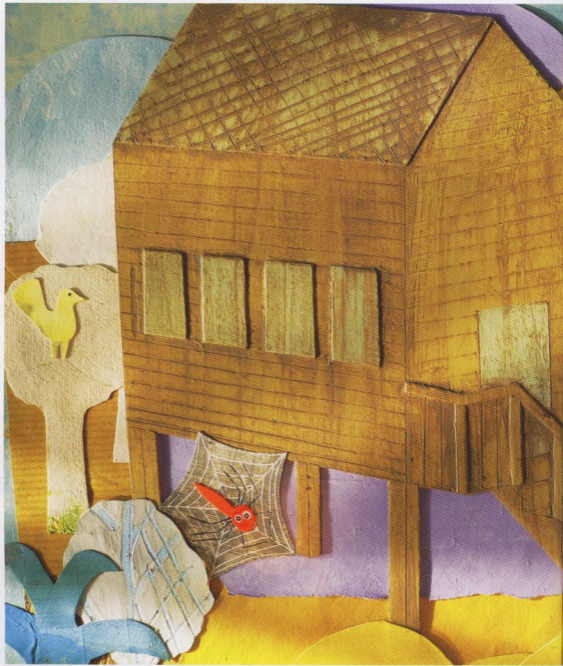
เลขทะเบียน.....	190166
วันที่.....	๙.๙.๒๕๕๐
เลขเรียกหนังสือ.....	

SCG
SIAM CEMENT GROUP
Foundation

มูลนิธิซีเมนต์ไทย

ณ. ๒

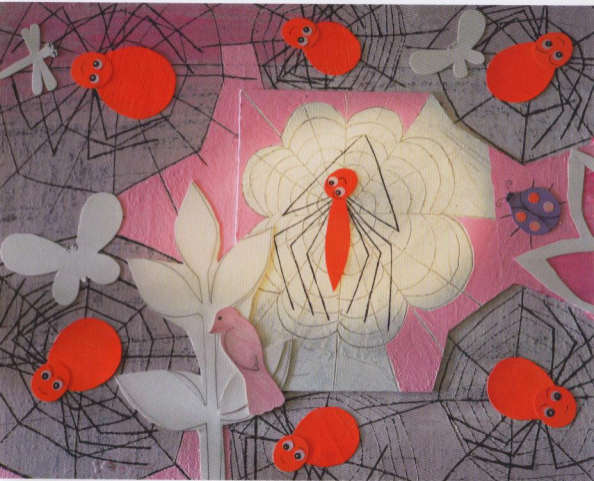

กาลครั้งหนึ่ง มีบ้านไม้สักหลังใหญ่
อยู่ริมป่าสูงทางภาคใต้ ได้ฤกษ์บ้านมี
แมงมุมน้อยอาศัยอยู่ ถึงแม้ว่าเจ้า
แมงมุมตัวนี้จะตัวเล็กพอกๆกับหยาดน้ำ
ที่เกาะอยู่ตามหยากใยในเวลาฟ้าสว่าง
แต่ใครๆก็มองเห็นมันได้ชัด เพราะ
สีมันสดใสปลั่งเหมือนดวงตะวันยามเช้า
แมงมุมตัวนี้มีชื่อว่า "เจ้าสดใสตา"

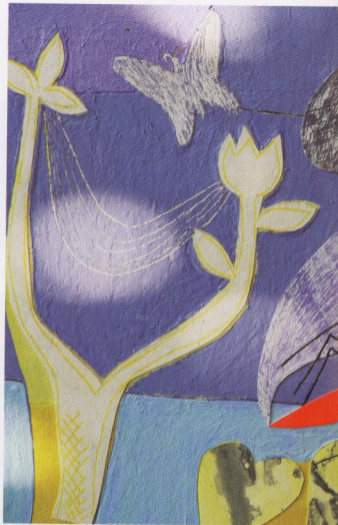

เจ้าแสดแปดขารักการถักทอเป็น
ชีวิตจิตใจ เมื่อแม่มันสอนให้มัน
ปั่นใยตามประเพณีของแมงมุม
ทั่วไป มันก็ขย่มตัวบนขาทั้งแปด
ของมันด้วยความตื่นเต้น ใยมัน
เองหรือนี้ ที่เหนียวจนยึดออกไป
ยาวแค่ไหนก็ไม่ขาด ที่ใสจนพวก
แมลงหลงว่าเป็นพรายแดด และ
ที่บางเบาจนกระทั่งพระพายยังนึก
ว่าเป็นสายลม

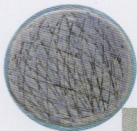
เพื่อนแมงมุมเบือระอาเจ้าแมงมุมน้อย ไม่มีใครเข้าใจว่า มันตื่นเต้นไปทำไม ในเมื่อใยเป็นของธรรมดาๆ แต่ไหนแต่ไรมา พ่อแม่แมงมุมก็สอนลูกให้ทอใยที่จะดักแมลงให้ได้มากที่สุด เมื่อมีแมลงให้กินมาก ท้องก็กลมใสดูอึดตา นอกจากนั้นแล้วพวกแมงมุมก็ยังมีประเพณีการเก็บตุนแมลงเอาไว้ให้รู้สึกอึดใจอีกด้วย

แต่แสดงแปดขาไม่ค่อยจะสนใจการสะสมแมลง ท้องมันจึงผอมรีไม่เป็น
ที่ชื่นชมของแมงมุมสาว ๆ เอาเสียเลย วันหนึ่ง ๆ มันง่วนอยู่กับการทอใย
ที่แตกต่างออกไปไม่สิ้นสุด เช่นวันนี้มันลอกสายจากปีกผีเสื้อที่บินมา
เกาะใบชะพลูข้างเสาบ้าน

วันรุ่งขึ้นมันก็ถักเปลไกวเป็นลายพริ้วเหมือนผิวสระริมปา เปลนี้มันโยงไว้ระหว่างปลายใบกับกลีบของเฟืองฟ้า
วันต่อมามันก็ทอใยเป็นรูปเจ้าอึ่งอ่างอ้วนที่อยู่ข้างโอง ใต้กระได และเมื่อมันมองขึ้นไปเห็นใบไม้ที่สายระริกอยู่ใต้ฟ้า มันก็เพียรทอลายใหม่ ที่แสนจะสลับซับซ้อน

พอใยที่มันทอไว้แก่กลาง มันก็ค่อยๆ เก็บม้วนเป็นก้อนกลม แล้วลึง
เอาไปเรียงไว้ที่ได้แห้งก็นำฝน ไม่ปล่อยให้รุ่งรังเป็นหยากใยจับฝุ่นหนา
เหมือนอย่างพวกแมงมุมที่มัวแต่เร่งรีบทอใยดักแมลง

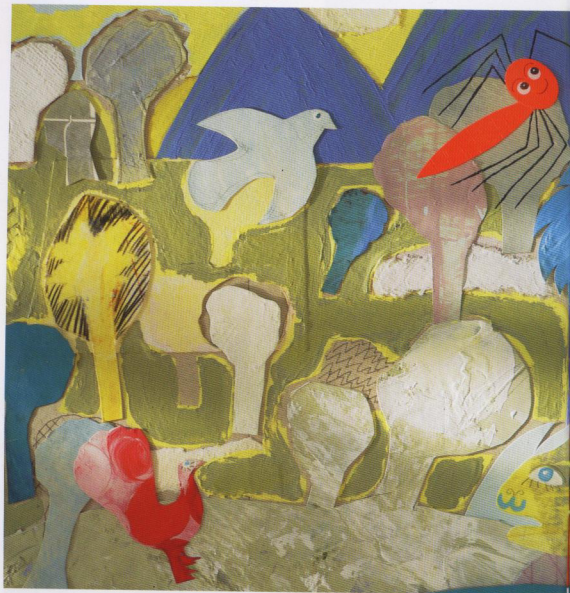

ในที่สุด

แมงมุมตัวอื่นๆ ก็เลิกสนใจแสดงแปดขา
และนานวันเข้า เจ้าแมงมุน้อยก็ไม่มี
เพื่อนแมงมุมเหลือแม้กระทั่งตัวเดียว
แต่สายลมกลายเป็นเพื่อนคู่ใจที่ช่วยพัด
โยของมันให้กระพือเหมือนปีกผีเสื้อใน
ดงดอกไม้ สายลมกระซิบให้แสดงน้อย
ไปเกาะบนเปลสายน้ำที่แขวนไว้ แล้ว
มันก็เป่าไกวจนเจ้าแสดงหลับสบาย มัน
ทำให้เจ้าแมงมุมหัวเราะแทบจะอหาย
ด้วยการเป่าอ้ออ่างโยให้โปงยุบ โปงยุบ
เหมือนอ้ออ่างที่เบ่งอกร่องอยู่ใต้โอ่งน้ำ

บางวัน

เมื่อแสดงน้อยทอดโยโทนตัวลงมา
สายลมก็ช่วยพัดโยมันจากต้นหนึ่ง
ไปอีกต้นหนึ่งเป็นทอดๆ ด้วยวิธีนี้
เจ้าสองเกลอชวนกันไปไกลแสนไกล
ในป่าที่เต็มไปด้วยแสงแดดและเงาไม้

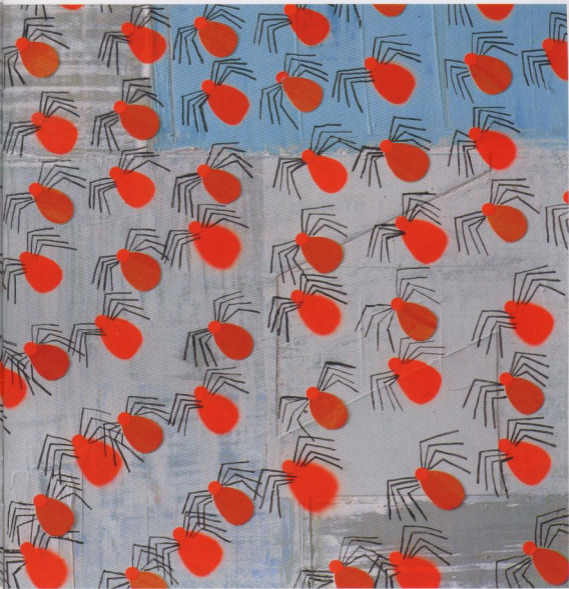

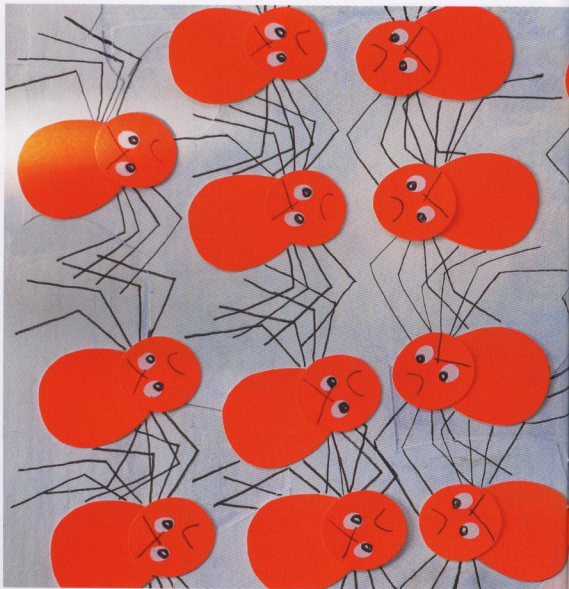
แต่เจ้าแสดแปดชายังโหยหา
ความอบอุ่นจากเพื่อนแมงมุม
ด้วยกัน มันจึงเที่ยวไปเชิญชวน
พวกแมงมุมมาดูผลงานที่มัน
ภูมิใจนักหนา ถึงแม้พวกแมงมุม
จะเสียดายเวลา แต่ก็ซัดเจ้าแสด
ไม่ได้

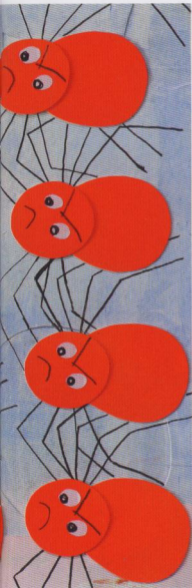
ในเช้าวันนัดพบ
มูมได้ถุนบ้านจึงเป็นที่ชุมนุม
ของแมงมูมแสนนับร้อย

แล้วสิ่งที่แสดงแปดขาไม่เคย
คาดคิดก็เกิดขึ้น พวกแมงมูม
แตกแยกออกเป็นสองฝัก
สองฝ่าย มันถกเถียงกัน
อย่างรุนแรง รวากับมิใช่เป็น
เผ่าพันธุ์เดียวกัน

ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า

ผลงานของแสดแปดขาเป็นการก้าวรุดไป
ข้างหน้า เป็นการแสวงหาปรัชญาแนวใหม่
และพากันชื่นชมสรรเสริญ จนเจ้าแมงมุม
น้อยรู้สึกอึดอัด เขินอาย นึกอยากให้
สายลมพัดมันไปซ่อนบนยอดดงต้นสูงโน้น

แต่อีกฝ่ายหนึ่งนิ่งอึ้ง

แล้วพากันประณามแสดแปดขาว่าทำลาย
วัฒนธรรมแมงมุมอันเก่าแก่ ทำไมแสด
แปดขาไปลอกแบบจากสัตว์ที่ด้อยต่ำอย่าง
อึ่งอ่างกับผีเสื้อ และถักเปลซึ่งเป็นสิ่ง
ส่งเสริมความเกียจคร้าน ชัดกับค่านิยม
ดั้งเดิมอย่างน่าละอาย

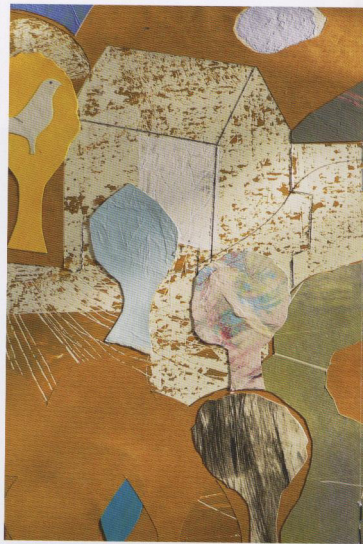

แสดงแปดขา รู้สึกสับสนเสียใจ
มันต้องการเป็นที่ยอมรับของ
แมงมุมทั้งสองฝ่าย แต่พอ
มันหันมาทอใยแบบแมงมุม
ทั่วไป มันก็ถูกหาว่าถอยหลัง
เข้าคลอง ครั้นมันทอใยใหม่
เป็นลายทางนกยูง มันก็ถูก
ประห้วงอย่างรุนแรงจากพวก
แมงมุมหัวเก่า

ในที่สุด

เจ้าแสดแปดขาก็หยุดทอใย ถึงแม้สายลม
เพื่อนรักจะกระซิบบชวนให้มันไปเล่นสนุกกัน
เหมือนอย่างเคย แต่มันก็ไม่สนใจ ปล่อย
ให้เจ้าสายลมพัดวนเวียนอยู่ใต้ถุนบ้านด้วย
ความห่วงใย นับวันห้องของมันก็ยิ่งผอมริลง

อยู่มาวันหนึ่ง

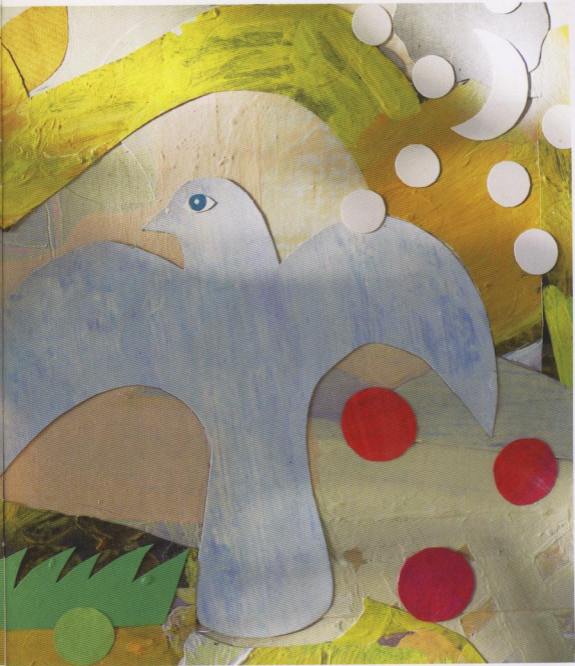
มีชาวแพร์สะพัดออกไปว่า เจ้าของบ้านใหญ่นี้จะมาซื้อ
บ้านไปขาย เพราะเห็นว่าเป็นบ้านเก่า น่าเกลียด และ
รุงรังด้วยหยากไย่ เหล่าแมงมุมตกใจ จับกลุ่มหาทาง

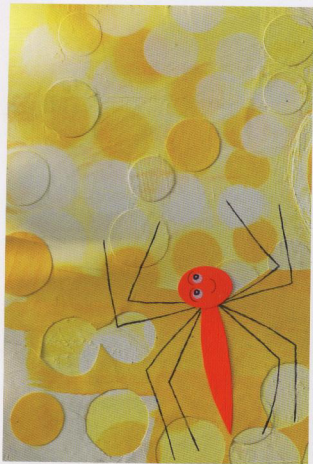

แก้ปัญหาเป็นการใหญ่ แสดแปดซาร์ูเข้าก็ตกใจ ไม่มี
ที่อื่นใดที่มันรักมากกว่าบ้านหลังนี้ มันรีบปรึกษากับ
สายลม แล้วทอδυโยนตัวให้สายลมพัดพามันไป

ไปไหน ใครรู้บ้าง
แสดงแปดขาลอยไปกับสายลม
ไปกลั่นเอาสีขาวจากกลีบดอกแก้ว
ไปเก็บเกี่ยวความเชี่ยวชาญจาก
ยอดหญ้าหน้าฝน
ไปขอปันความแดงจากเลือดนกพิราบ
ไปแบ่งเงินยวงจากเรียวจันทร์
เจ้าสองเกลอใช้เวลาทั้งวัน
ไปเลือกสรรรังสีจากแสงแดด
แสดงแปดขานำสิ่งเหล่านี้ และของวิเศษ
อื่นๆอีกมากมาย กลับมาที่บ้านหลังนั้น

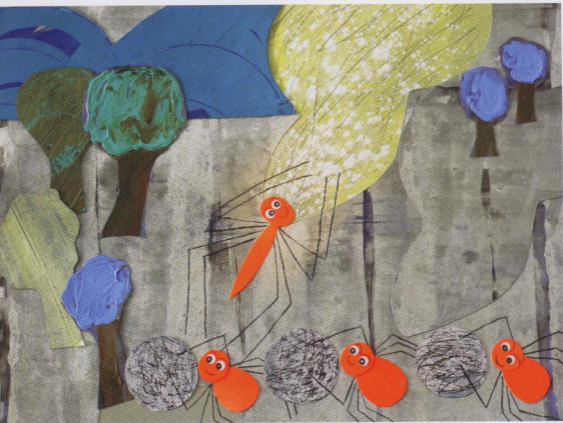
ทั้งวันและคืนนั้น

มันแรงทอโยที่วิจิตรประณีตสวยงาม
กว่าที่มันเคยได้ทอมาทั้งชีวิต

ในขณะที่เพื่อนแมงมุมในบ้านช่วยกัน
ม้วนหยากใยกลิ้งเอาไปทิ้งในป่า

เข้าชั้น

เจ้าของบ้านมาถึง พร้อมกับช่างที่จะมารื้อถอนบ้าน
แต่ทุกคนก็ต้องตื่นตะลึง บ้านทั้งหลังแลดูระยิบระยับ
เหมือนประดับด้วยเพชรพลอย เมื่อสายลมพัดโยกที่
คลุมอยู่ให้สะท้อนแสงแดด

เจ้าของบ้านเห็นว่าบ้านของตนสวยงาม
อย่างนี้ก็ไม่ถึง ฝาไม้สักที่อยู่เบื้องหลัง
ใยเพชรใยพลอยดูหนักแน่นแข็งแรง
ช่างไม้กับนายจ้างเห็นพ้องต้องกันว่า
บ้านหลังนี้ดูสวยสะอาด...เกินกว่าจะ
รู้หรือหึง

พวกแมงมุมพากันดีใจ
มันเปิดประชุมกันครั้งใหญ่ และลงเสียงเป็น
เอกฉันท์ว่าจะยกย่องให้แสดแปดขาเป็นราชา เมื่อ
ถึงเวลาราชากิษะกก็ให้แมงมุมเฒ่าที่อาวุโสสูงสุด
ไปเชิญแสดแปดขามาเข้าพิธี

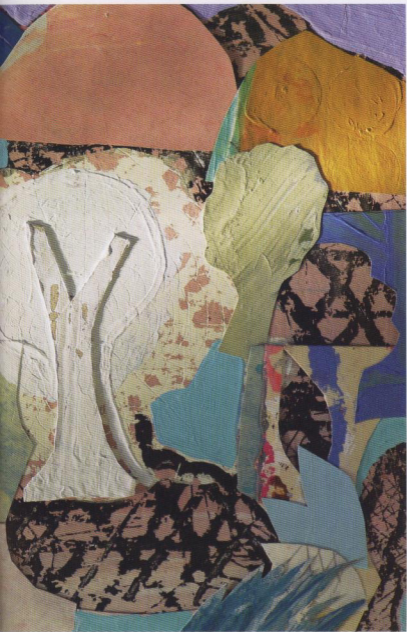

เจ้าแมงมุมเฒ่า
ตามหาแสดจนเหนื่อยหอบ
ขาทั้งแปดของมันปวดเมื่อย
แต่ก็ทำไม่พบ

ในที่สุด
พวกแมงมุมก็ต้องเลิกลี้มพิชิ หันกลับ
ไปชักใยดักแมลงเหมือนแต่เดิม แต่
ไม่มีตัวไหนลี้มเก็บ ม้วนใยเก่าๆ ก่อน
ที่จะกลายเป็นหยากไย่

ส่วนแสดงเขตชายไปไหน ไม่มีใครรู้

นอกจากสายลม แสงแดด และเงาไม้

Once upon a time, there was a very, very small spider who lived in a large teak house on the edge of a forest in southern Thailand.

Though he was as tiny as a dew drop, you could spot him easily because his body was bright orange like the sun that peeped over misty mountains on a winter morning. He had 8 legs that looked like thin black threads. So let us call him **"Orange-8-Legs"**.

With all his heart, Orange-8-Legs loved to make beautiful webs. When his mother first taught him to spin, he lost his breath in enchantment. Was this his own filament - so strong yet so resilient? So transparent that insects thought it was a glint of the sun? So light that the breezes mistook it for one of their sisters?

All the other spiders were at first surprised, then bored, with Orange-8-Legs strange enthusiasm. After all, spinning was nothing new to them - no more than day-to-day work done millions of times over countless generations. For thousands of years, spiders had taught the craft to their children with the conviction that the more webs they made the more insects would be snared. If more were caught than could be eaten, they were dried and stored. Diligent spinners were admired for the roundness of their tightly stretched stomachs and respected for their wealth of dried insects.

But Orange-8-Legs was not interested in insects. His body remained small and thin which was thought to be most unattractive by spider standards. He spent his time creating a great variety of webs as was never before seen by anyone. One day he might be absorbed in copying the form of the fat bullfrog he saw squatting by the rain-jar, or the butterfly he saw resting on a creeping plant. Another day he might fashion an airy hammock patterned like ripples on the surface of the nearby lake. Yet another day when he looked up and saw leaves trembling against the sky, he tried to trace the tremulous motif with his filament.

And when his bright webs grew unsightly from gathered dust, he would roll them into balls neatly lined up beneath the edge of an earthen jar. Not so the other spiders who spun web after web to capture endless numbers of insects.

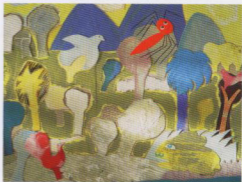

Other spiders lost interest in Orange-8-Legs and he was left without any friends. But soon he found an unexpected one. It was the breeze which stroked the wings of his gossamer butterfly making it move just like those of the real butterfly. The breeze whispered to Orange-8-Legs to lie on the hammock and rocked the little spider to sleep. It made him roll over with laughter by blowing his bullfrog web to make it puff up and down like the fat one that was croaking away by the rain-jar.

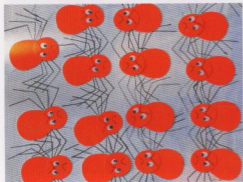
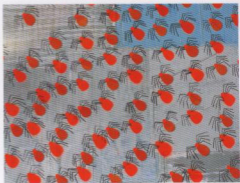
On fine days when Orange-8-Legs let himself hang at the end of a gossamer thread, the breeze would blow him from tree to tree. This was how the two traveled together in a tall forest that was filled with laughing sunlight and leafy shadows.

But, Orange-8-Legs still longed for the acceptance of his fellow spiders. He went around to invite the spiders to come to see webs of which he was so proud, setting a day when they should all come to his corner of the house. Though none of the spiders really wanted to come, as they would much rather spend their time weaving their own webs, they all accepted out of pity for the slender little spider.

What occurred was the greatest surprise to Orange-8-Legs. A quarrel broke out so violently that the little spider could hardly believe his ears.

The spiders were divided into two groups. One group was full of admiration for Orange-8-Legs as the pioneer of 'new age' web-creation. They praised him so highly and so much that the embarrassed little spider wished he was hiding up there on one of those leafy treetops.

The other were shocked! They were furious with Orange-8-Legs revolt against the age-old tradition of the spider tribe. Why celebrate the lowly frog and frivolous butterfly with their proud craft? Why make a hammock - a shameful promotion of laziness?

Poor Orange-8-Legs was confused and unhappy. He tried to please both sides. But, no matter what kind of web he wove he was scolded. If it was a traditional web, he was scolded for shamefully going backward. If it was a new design, he was criticized for shamefully destroying age-old traditions.

Orange-8-Legs finally lost heart and stopped spinning altogether. Though the breeze shook him and whispered to him to come and play together as they used to, he took no notice leaving it to blow worriedly round and round underneath the house. His stomach grew more and more narrow.

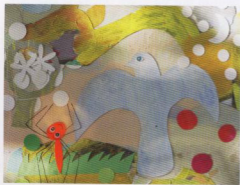
One day came terrible news. The owner of the house, seeing it was old, ugly and covered with dusty cobwebs, had decided to take it apart and sell the teakwood. The news spread like wild fire among the spiders who gathered together in panic. They had to find ways to save the house.

The news jolted Orange-8-Legs out of his sadness. There was no other place he loved more than this big house in which he had lived all his life. He consulted with his friend, the breeze, and together they went—the breeze blowing Orange-8-Legs on his weightless filament.

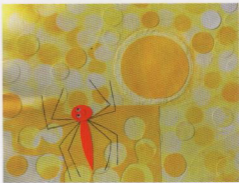

Who knows what the little spider and his friend went off to do? They went to distill whiteness from the whitest petals, to harvest greenness from the monsoon's grass, to collect crimson from pigeon's blood, to sift for silver from the sickle moon.

And, hardest of all, they spent one whole day choosing burnished gold and hundreds of gleaming colors from the rays of the sun. These wonderful things they brought back with them.

All day and all night, Orange-8-Legs spun the most beautiful filaments of his life while the other spiders rolled up all the dusty cob webs into little ball which they buried in the forest. He festooned the house with the most magnificent webs.

Soon after the sun had risen, the owner came with the carpenters who brought their tools to pull down the old teak house. But the sight that met their eyes stopped them like a magic spell.

There, in front of them, stood a house covered with gossamer that gleamed like jewels when touched by the gentle breeze and the morning sun.

The owner was speechless at the beauty of the house that he had thought to be old and ugly. The carpenters agreed that it was too beautiful to be torn down. Together, they went away leaving the spiders in great happiness and relief.

The next day, the spider held a meeting. Deciding to crown Orange-8-Legs as their king, they prepared a very special ceremony for the occasion. When the important day came, they sent the most senior spider to go and invite Orange-8-Legs for coronation.

The dignified old spider wobbled to Orange-8-Legs corner of the house, but could not find him. He went searching everywhere for the little spider until his eight old legs ached all over. All in vain. Finally, he wobbled back and solemnly told the spiders that Orange-8-Legs could not be found. The great ceremony had to be scrapped.

But, where had Orange-8-Legs gone? No one can say...No one that is, except the shadows of leaves, the golden sunshine, and the gentle breeze that blew through the peaceful forest.

หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในโครงการวรรณกรรมเพื่อสร้างภูมิคุ้มใจเยาวชน
เนื่องในวาระ **เฉลิมฉลองครบ ๑๐๐ ปี** ชาติกาลของท่านพุทธทาสภิกขุ
ในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และในโอกาสที่องค์การการศึกษาวิทยา-
ศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) ประกาศยกย่องให้ท่าน
เป็นบุคคลสำคัญหรือผู้มีผลงานดีเด่นและเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของ
ยูเนสโก ประจำปี ๒๕๕๔-๒๕๕๐

โครงการวรรณกรรมเพื่อสร้างภูมิคุ้มใจนี้มีเป้าหมายที่จะปลูกฝัง
ธรรมะของพระพุทธองค์ตามแนวของท่านพุทธทาสภิกขุ เพื่อให้เยาวชน
ไทยมีจิตสำนึกทางพุทธธรรมและภูมิคุ้มกันทางใจ ที่จะทำให้ชีวิตมี
คุณค่ากับตัวเองและสังคมโดยรวม